

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **T. C. R., a.s.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad** se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 191/2004, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23. 8. 2004 č.j. 19140/2004-603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2005 č. j. 7 Ca 191/2004 - 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2005 č. j. 7 Ca 191/2004 - 87, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23. 8. 2004 č.j. 19140/2004-603, a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu, jak je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo podle ust. § 59 odst. 2 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 6. 2004 č.j. 11403/2004-610, jímž žalobci nebyla udělena telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě v pásmu 450 MHz. Žalovaný v odůvodnění tohoto napadeného rozhodnutí shodně se správním orgánem I. stupně konstatoval, že kmitočtové pásmo 450 MHz je celé využito a požadovaný úsek nelze (bez celkového přerozdělení stávajícího

úseku pásma pro veřejnou mobilní telekomunikační síť na základě standardu NMT 450) přidělit. Telekomunikační licence ke zřizování a provozování mobilní sítě v pásmu 450 MHz, udělená společností E. P., s. r. o., dne 7. 2. 2002, nebyla v době jejího udělení licenci zcela novou. Ve smyslu ust. § 7 odst. 4 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 151/2000 Sb.“) se jednalo o nezbytné nahrazení stávající licence a to vzhledem k přijaté nové právní úpravě. Nemohlo tedy dojít ke zvýhodnění společnosti E. P. a porušení ust. § 14 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb. Kmitočty v pásmu 450 MHz byly totiž uvedené společnosti přiděleny již v roce 1990 k původní licenci a nebyly předmětem licence obnovené.

Žalobce namítl, že nedostatek disponibilních kmitočtů v pásmu 450 MHz je bezprostředním důsledkem ponechání kmitočtového přidělu společnosti E. P. v nedotčeném stavu, přestože je zachování tohoto přidělu v rozporu s ust. § 26 odst. 2 písm. a) zákona č. 151/2000 Sb. a v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. 3. 2002 s autorizační směrnicí Evropské komise 2002/77/ES ze dne 16. 9. 2002 a směrnicí 90/338/EHS o hospodářské soutěži na trzích sítí a služeb elektronických telekomunikacích. Argument žalovaného, že zpráva ERC č. 25 – Evropská tabulka přidělení a využití kmitočtů pokrývající kmitočtové pásmo 9 kHz až 275 vyhrazuje pásmo 450 MHz pro síť PMR/PAMR, přičemž umožňuje pouze provozování existujících veřejných mobilních telekomunikačních sítí v tomto pásmu, žalobce označil za účelový. Zachování stávajícího kmitočtového přidělu společnosti E. P. je pak v rozporu s povinností žalovaného zajistit hospodárné využívání kmitočtů a podporovat účinnou hospodářskou soutěž v telekomunikacích.

Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 29. 3. 2004 žádost o udělení telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě v kmitočtovém pásmu 450 MHz pro celé území České republiky. Rozhodnutí ze dne 4. 6. 2004 č.j. 11403/2004-610 Český telekomunikační úřad požadovanou telekomunikační licenci žalobci neudělil, neboť nebyla splněna základní podmínka pro její udělení, a to disponibilita požadovaných kmitočtů. Pásmo 450 MHz je totiž plně obsazeno veřejnými i neveřejnými sítěmi pozemní pohyblivé služby sloužícími pro poskytování veřejných i neveřejných telekomunikačních služeb i pro vlastní potřebu jejich provozovatelů. Bez přidělení kmitočtů nelze uvedenou telekomunikační síť provozovat, a tedy požadovanou telekomunikační licenci vydat. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které se v základních rysech shodovalo s žalobními body projednávané žaloby.

Městský soud v Praze posoudil žalobu takto:

Podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 151/2000 Sb. je ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě s výjimkou telekomunikačních sítí určeno výhradně k jednosměrnému šíření televizních nebo rozhlasových signálů po vedení potřebná telekomunikační licence. Podle odst. 2 písm. d) tohoto ustanovení telekomunikační licenci Úřad udělí, nebude-li tím ohrožena bezpečnost státu nebo život, zdraví nebo bezpečnost osob, právnické osobě zapsané v obchodním rejstříku na základě písemné žádosti, jestliže jsou k dispozici kmitočty, které jsou nezbytné pro požadovanou telekomunikační činnost, pokud je vydání telekomunikační licence podmíněno k využitím kmitočtu.

Žádost o udělení licence byla posuzována z toho hlediska, že licenci nelze udělit, není-li k dispozici dostatek kmitočtů nezbytných pro požadovanou činnost. Pokud dospěl správní orgán k závěru, že volné kmitočty k dispozici nejsou, nemohl postupovat jinak, než licenci neudělit. Žalobce absenci volných kmitočtů na frekvenci 450 MHz jako objektivně

existující skutečnost nijak nezpochybnil, v tomto ohledu nelze žalobou napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, považovat za nezákonné. Jejich právní závěry byly na základě existující skutkového stavu vyvozeny důvodně.

Městský soud v Praze usoudil, že žalobce žalobou napadá rozhodnutí, které je nepochybně rozhodnutím o jeho právech ve smyslu ust. § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žalobní body (jejich skutkové a právní vymezení), však směřuje nikoliv proti tomuto rozhodnutí, nýbrž proti licenci udělené společnosti E. P. a proti skutkovému a právnímu stavu v důsledku tohoto rozhodnutí existujícímu. Toto rozhodnutí však nelze považovat ve vztahu k žalobci za rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 s. ř. s. a žalobní tvrzení vztahující se k tomuto rozhodnutí nemohou být v rámci projednání žaloby směřující proti jinému rozhodnutí, které je napadeno žalobou, věcně posouzeny. Vůči žalobou napadenému rozhodnutí žalobce nesplnil povinnost tvrzení, žaloba tak s ohledem na tuto skutečnost nemůže být důvodná.

Pokud žalobce argumentoval shora uvedenými směrnicemi, stalo se tak pouze opět ve vztahu k rozhodnutí, kterým byla udělena licence společnosti E. Toto rozhodnutí soud nepřezkoumával, nemohl se tedy věcně zabývat tvrzeným rozporům tohoto rozhodnutí a jeho důsledky s výše uvedenými směrnicemi. V tomto ohledu nebyl relevantní ani návrh žalobce na jejich přímou aplikaci. Žalobce totiž navrhoval přímou aplikaci směrnic k posouzení rozhodnutí o udělení telekomunikační licence společnosti E., respektive existence této licence a jejich důsledků. Posouzení této otázky bylo pro rozhodnutí ve věci nerozhodné. Rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s právem Evropského společenství žalobce netvrdil ani, že mu z uvedených směrnic vyplývá nějaké veřejné subjektivní právo. Pokud žalobce přímo ve vztahu k tomuto rozhodnutí netvrdil nezákonný postup způsobený absencí transpozice směrnic, nelze žalobu ani v tomto směru považovat za důvodnou. Obdobný závěr soud učinil i ohledně námitek o účelovém výkladu požadavků na harmonizaci kmitočtového pásma 450 MHz pro síť PMR/PAMR. Soudu také nepřísluší řešit nesplnění povinností žalovaného zajistit hospodárné využívání kmitočtů.

Pokud žalobce podáním ze dne 29. 9. 2005 rozšířil žalobu, soud k novým skutkovým a právním důvodům nemohl s ohledem na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. přihlédnout, neboť byly uplatněny po uplynutí lhůty k podání žaloby.

V tomtéž podání žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze položil podle čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropského společenství. Tato potřeba pro Městský soud v Praze nevystala, protože žalobcem navržené předběžné otázky se týkají licence udělené společnosti E. Tato licence nebyla, a ani nemohla být soudem při rozhodování ve věci posuzována. I tento procesní návrh žalobce tedy soud hodnotil tak, že žalobce nesplnil povinnost tvrdit skutkové a právní důvody vůči žalobou napadenému rozhodnutí. Již sama tato skutečnost vede k závěru o nedůvodnosti žaloby a položení předběžných otázek by bylo v daném případě nadbytečné.

V kasační stížnosti žalobce tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Určitým východiskem kasační stížnosti je tvrzení, že společnost E. v současné době stále disponuje kmitočtovým pásmem 450 MHz, k němuž ostatní zájemci o toto pásmo nikdy neměli přístup, což podstatným způsobem ovlivňuje schopnost ostatních soutěžitelů na trhu mobilního vysokorychlostního přístupu k internetu konkurovat společnosti E. Jelikož žalobce

a ani ostatní soutěžitelé neměli nikdy možnost získat pásmo 450 MHz, které je nákladově velmi efektivní, jsou jejich výchozí podmínky pro poskytování mobilního vysokorychlostního přístupu k internetu podstatným způsobem horší než výchozí podmínky společnosti E. Nejsou zajištěny stejné férové podmínky pro všechny poskytovatele.

Důvody kasační stížnosti žalobce vymezil takto:

- a) Městský soud v Praze posoudil věc po právní stránce nesprávně, když dospěl k závěru, že žalobce ve vztahu k napadeným rozhodnutím nesplnil povinnost tvrzení.

Žalobce tvrdí, že v žalobě uvedl, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a zkracují žalobce na jeho právech; dále uvedl přehled skutkových a právních důvodů, na nichž jsou napadená rozhodnutí založena, a konečně uvedl celkem 6 žalobních bodů, na jejichž základě dovozoval nezákonnost napadených rozhodnutí.

K tomu žalobce dále konkretizuje, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož spočívají na existenci telekomunikační licence společnosti E.; tato licence však již neměla existovat. V souladu s konkrétně citovanými směrnicemi by byla pouze taková úprava, kdy by došlo k odnětí kmitočtového přidělu v pásmu 450 MHz společnosti E. a uspořádání výběrového řízení o tyto kmitočty. Posouzení zákonnosti existence licence společnosti E. tedy bylo v pojetí žalobce předběžnou otázkou ve vztahu k posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí. Pokud by soud dospěl k závěru, že se napadená rozhodnutí opírala o existenci uvedené licence, ačkoliv licence již neměla existovat, resp. mělo dojít k nové soutěži o přiděl v pásmu 450 MHz, čímž bylo porušeno žalobcovo veřejné subjektivní právo vyplývající z komunitárního práva, nezbylo by soudu než dospět k závěru, že ani napadená rozhodnutí nejsou v souladu s právem.

- b) Městský soud v Praze posoudil věc po právní stránce nesprávně, když dospěl k závěru, že není nutno přímo aplikovat směrnice označené v žalobě; svým procesním postupem soud porušil „princip účinnosti uplatňování komunitárních nároků.“

Tento bod kasační stížnosti žalobce upřesnil tak, že cílem, který žalobce žalobou sledoval, byla ochrana jeho veřejného subjektivního práva na přístup ke kmitočtům na základě objektivních, průhledných, nediskriminačních a přiměřených podmínek. Toto právo zaručují evropské směrnice. Podle názoru žalobce byl soud povinen přímo aplikovat ustanovení směrnic, která žalobce v žalobě a následném podání označil. Soud však aplikaci těchto směrnic paušálně odmítl s odůvodněním, že jejich aplikace v daném případě není relevantní, protože se týkají výlučně licence udělené společnosti E.

S tím žalobce nesouhlasí, protože je relevantní přezkoumat soulad existence licence společnosti E. s komunitárním právem – soulad této licence s komunitárním právem přímo ovlivňuje zákonnost napadených rozhodnutí.

Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že postup soudu v praxi znemožňuje, aby se žalobce úspěšně dovolal ochrany svého veřejného subjektivního komunitárního práva. Toto řízení bylo jediným řízením podle českého práva, které žalobci poskytovalo alespoň teoretickou možnost obrany tohoto svého práva. Žalobce nemá možnost toto právo bránit jinými právními prostředky. Není oprávněn přímo žalobou napadnout licenci společnosti E. Ani podání mimořádných opravných prostředků podle správního řádu nedává žalobci naději na úspěch. Svých práv se nemůže domáhat ani žalobou proti nečinnosti správního orgánu.

Tím, že soud paušálně odmítl argumentaci žalobce založenou na porušení komunitárního práva, postupoval v rozporu s principem účinnosti uplatňování komunitárních nároků. V zásadě platí, že komunitární nároky je nutno uplatňovat v souladu s vnitrostátními právními předpisy. Byť se mohou zdát argumenty soudu vedoucí k zamítnutí žaloby z formálního hlediska do jisté míry věrohodné a logické, ve světle principu účinnosti uplatňování komunitárních nároků nemohou obstát. Podle názoru žalobce měl soud na základě principu účinnosti přezkoumat na základě námitek žalobce soulad existence licence společnosti E. s evropskými směrnicemi a soulad napadených rozhodnutí s ust. § 26 odst. 2 písm. a) zákona č. 151/2000 Sb.

Žalobce v kasační stížnosti dále uvádí, že Nejvyšší správní soud by měl nalézt odpověď na 9 otázek, které jsou konkrétně formulovány pod bodem 26. Na tomto základě navrhuje, aby se Nejvyšší správní soud obrátil na Evropský soudní dvůr s předběžnými otázkami. Těchto 9 předběžných otázek formuluje (bod 28 kasační stížnosti) a je zřejmé, že se týkají licence společnosti E.

- c) Dalším důvodem kasační stížnosti je nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu vady řízení spočívající v „odmítnutí skutečností uvedených v podání ze dne 26. 9. 2006.“

Žalobce polemizuje v tím, že v napadeném rozsudku soud uvádí, že pokud žalobce rozšířil podáním ze dne 29. 9. 2005 žalobu (poznámka Nejvyššího správního soudu: toto podání dne 29. 9. 2005 došlo Městskému soudu v Praze), soud k novým skutkovým a právním důvodům nemohl s ohledem na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. přihlížet, neboť byly uplatněny po lhůtě pro podání žaloby. Žalobci není zřejmé, jaké nové skutkové a právní důvody má soud na mysli a vykládá rozsudek tak, že soud toto podání žalobce paušálně odmítá.

Žalobce je přesvědčen, že žádné nové skutkové a právní důvody v tomto podání neuplatnil. Toto podání obsahuje omezení žalobních bodů, rozšíření druhého žalobního bodu, procesní postup soudu a návrh na předložení předběžných otázek ESD. V rozšíření druhého žalobního bodu žalobce netvrdí nic, co by nemělo oporu v žalobě. Žalobce je toho názoru, že i po uplynutí lhůty k podání žaloby lze doplnit žalobu o informace, které jsou v intencích žalobních bodů formulovaných žalobou.

V této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že primárním účelem tohoto podání bylo podat návrh na předložení předběžných otázek ESD. Žalobce se při této příležitosti pokusil o celkovou revizi dosavadní argumentace a o akcentování některých skutečností, které byly v žalobě uvedeny či alespoň naznačeny, ale nebyly v ní podrobně rozvedeny.

Paušální odmítnutí tohoto podání pro rozpor s koncentrační zásadou žalobce považuje za účelové; považuje to za procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, protože jím jen byla prohloubena argumentace uvedená ve druhém žalobním bodu, a to způsobem, který mohl mít nikoli nepodstatný vliv na úvahy soudu. Žalobce proto považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že veškeré námitky žalobce související s případnou nezákonností rozhodnutí vydaného dne 7. 2. 2002 č.j. 5223/2002-610 o udělení telekomunikační licence společnosti E. P. ke zřizování a provozování veřejné

mobilní telekomunikační síť v pásmu 450 MHz nelze hodnotit jinak, než jako irelevantní a nevztahující se k předmětu soudního řízení zahájeného podáním žaloby. Žalobce se touto žalobou nemohl s úspěchem domáhat přezkoumání nebo dokonce zrušení uvedeného rozhodnutí o udělení licence společnosti E. P., nebo přezkoumání postupu správního orgánu, který předcházel vydání rozhodnutí.

Žalovaný považuje za nepochybné, že rozhodnutí, proti němuž byla podána žaloba, je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Jednotlivé žalobní body však žalobce směřoval nikoli proti tomuto rozhodnutí, nýbrž proti licenci, která byla udělena společnosti E. P. Rozhodnutí žalovaného o udělení licence společnosti E. P. však nelze považovat ve vztahu k žalobci za rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto soud postupoval správně, když žalobní tvrzení neprojednal v rámci žaloby směřující proti jinému a žalobou napadenému rozhodnutí.

Žalobce tvrdí, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože spočívají na existenci telekomunikační licence společnosti E. P., který neměla podle ust. § 26 odst. 2 písm. a) zákona č. 151/2000 Sb. a podle příslušných komunitárních směrnic již existovat. Tím se žalobce jednoznačně domáhá přezkoumání rozhodnutí o udělení licence společnosti E. P.; toho se však domáhat nemůže.

Jestliže žalobce navrhl přímou aplikaci komunitárních směrnic ve vztahu k napadeným rozhodnutím, pak se opět touto argumentací domáhá přezkoumání licence udělené společnosti E. P. Totéž se týká námítky, že soud postupoval nesprávně, jestliže dospěl k závěru, že není nutno přímo aplikovat směrnice označené v žalobě; tím soud porušil princip účinnosti uplatňování komunitárních nároků.

Jestliže žalobce namítá, že soud paušálně odmítl skutečnosti, které uvedl v podání ze dne 29. 9. 2005, zejména nepředložil předběžné otázky ESD, pak potřeba odpovědět žalobcem navrhované otázky ESD v řízení nevystala.

Žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Klíčovými ustanoveními, z nichž je nutno vyjít při posouzení věci, je ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. *[Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak]* a ust. § 14 odst. 2 písm. d) zákona č. 151/2000 Sb. *(Telekomunikační licenci Úřad udělí, nebude-li tím ohrožena bezpečnost státu nebo život, zdraví nebo bezpečnost osob, právnické osobě zapsané v obchodním rejstříku na základě písemné žádosti, jestliže jsou k dispozici kmitočty, které jsou nezbytné pro požadovanou telekomunikační činnost, pokud je vydání telekomunikační licence podmíněno využitím kmitočtů).*

V projednávané věci Český telekomunikační úřad licenci žalobci neudělil právě z důvodu uvedeného v ust. § 14 odst. 2 písm. d) zákona č. 151/2000 Sb. a předseda Úřadu odvolání žalobce zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že žalobce se může žalobou proti rozhodnutí správního orgánu domáhat ochrany pouze „svých“ veřejných subjektivních práv. Koncepce správního soudnictví není postavena na tom, že žalobce může žalobou ve správním soudnictví chránit práva jiných subjektů, s výjimkou ust. § 66 s. ř. s., podle něhož subjekty v tomto ustanovení uvedené a za podmínek v něm stanovených mohou podat žalobu k ochraně veřejného zájmu. Žalobce však takovým subjektem není a proto byl legitimován pouze k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena telekomunikační licence.

Žalobce takovou žalobu podal, avšak žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], směřovaly nikoli proti žalobou napadenému rozhodnutí, nýbrž proti rozhodnutí, jímž byla společnosti E. udělena telekomunikační licence, jak již přesvědčivě vysvětlil ve svém rozsudku Městský soud v Praze. Nezbyvá než znovu zopakovat, že žalobce se nemůže úspěšně domáhat soudního přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přidělení licence společnosti E., a to prioritně již proto, že jde o rozhodnutí, jímž nebyl přímo dotčen na svých právech.

V této souvislosti je třeba připomenout, v jakém „právním prostředí“ se soud pohybuje, jestliže přezkoumává rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. Východiskem je shora citované ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., takže nejde o posuzování věci z hlediska práva hospodářské soutěže, ochrany soutěžitelů, jejich rovného postavení na trhu apod.

Pokud tedy žalobce v kasační stížnosti vznesl námitku, že splnil povinnost tvrzení ve vztahu k napadenému rozhodnutí, pak tato námitka není důvodná. Žalobce byl totiž povinen v žalobě uvést žalobní body ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Měl tedy, jak již bylo shora uvedeno, konkretizovat, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí (rozhodnutí o neudělení licence pro sebe) za nezákonné. Žalobce ovšem žalobní body soustředil nikoli proti rozhodnutí, které žalobou napadal, nýbrž proti rozhodnutí žalovaného o udělení licence společnosti E.

K námitce, že rozsudek Městského soudu je nezákonný též proto, že tento soud dospěl v závěru, že v projednávané věci nebylo nutné aplikovat směrnice č. 2002/20/ES a č. 2002/77/ES, a že Evropskému soudnímu dvoru nepoložil předběžné otázky, které byly specifikovány v podání žalobce ze dne 29. 9. 2005, a k návrhu žalobce, aby tyto předběžné otázky předložil Evropskému soudnímu dvoru Nejvyšší správní soud, se uvádí:

K otázce aplikace uvedených směrnic se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku Městský soud v Praze, když především uvedl, že žalobce netvrdil rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s právem ES. Uvedl dále, že žalobce argumentoval uvedenými směrnice opět ve vztahu k rozhodnutí, jímž byla udělena licence společnosti E. Toto rozhodnutí však soud nepřezkoumával a nemohl se tedy věcně zabývat tvrzeným rozporem tohoto rozhodnutí a jeho důsledky s uvedenými směrnici.

S tímto odůvodněním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pouze v obecné poloze dodává, že otázkou, zda ta která směrnice byla či nebyla transponována do vnitrostátního práva, zda se tak stalo odpovídajícím způsobem a formou, by se správní orgány i soudy musely zabývat tehdy, jestliže by tato otázka skutečně vyplývala z předmětu řízení (podle čl. 249 odst. 3 Smlouvy o založení Evropského společenství *Směrnice je závazná pro každý*

stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba forem a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům).

Rozhodování o předběžných otázkách upravuje čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství. Podle něj:

Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:

- a) výkladu této smlouvy,*
- b) platnosti a výkladu aktů orgánů Společenství a EÚB,*
- c) výkladu statutů orgánů zřízených aktem Rady, pokud tak statuty stanoví.*

Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nutné k vydání svého rozsudku, požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o této otázce.

Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen se obrátit na Soudní dvůr.

Z tohoto ustanovení je třeba dovodit, že předběžnou otázku může položit Evropskému soudnímu dvoru soud, proti jehož rozhodnutí vnitrostátní právo připouští opravné prostředky. Ve sféře správního soudnictví jsou to krajské soudy, protože proti jejich rozhodnutí je přípustná kasační stížnost jako opravný prostředek podle vnitrostátního práva.

Předběžnou otázku může tento soud položit jak z vlastní iniciativy, tak k návrhu účastníka řízení; nepochybně může použít i otázky, které účastník řízení v rámci návrhu na položení předběžné otázky formuloval.

Nejvyšší správní soud jako soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je povinen předběžnou otázku položit, přičemž nepochybně i on může při formulaci předběžné otázky použít návrh, který v tomto směru předložil účastník řízení.

První a základní podmínkou pro postup krajského soudu však je, že tento soud považuje rozhodnutí Evropského soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohl rozhodnout. Tutéž podmínku je třeba dovodit i pro položení předběžné otázky Nejvyšším správním soudem.

V projednávané věci, jak již bylo shora uvedeno, Městský soud v Praze přezkoumával rozhodnutí žalovaného, které se nevztahovalo ke komunitárnímu právu (k citovaným směrnicím). Proto nejen že přímo neaplikoval uvedené směrnice, ale ani nepoložil předběžnou otázku Evropskému soudnímu dvoru. Rovněž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro rozhodnutí o kasační stížnosti není třeba Evropskému soudnímu dvoru položit předběžnou otázku, a proto návrhu v tomto směru nevyhověl.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze proto, že tento soud odmítl přihlídnout k důvodům, které žalobce uvedl v podání ze dne 29. 9. 2005, se uvádí:

V tomto podání žalobce bod II. uvedl nadpisem „Rozšíření druhého žalobního bodu“, což patrně vyvolalo dojem, že jde o rozšíření žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., které bylo provedeno po lhůtě pro podání žaloby.

Ve skutečnosti se Městský soud v Praze obsahem tohoto podání zabýval. Žalobce v kasační stížnosti uvedl, že primárním účelem tohoto podání bylo podat návrh na předložení předběžných otázek Evropskému soudnímu dvoru. Návrhem na předložení těchto otázek se Městský soud v Praze zabýval a dospěl k závěru, že pro rozhodnutí v projednávané věci tyto předběžné otázky nepotřebuje Evropskému soudnímu dvoru předkládat, jak je již shora popsáno.

Nelze tedy dojít k závěru, že z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

